

L'OPINIÓ

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

EDICACIO I ADMINISTRACIO: Plaça de la Universitat, 6, entresol - Telèfon 24647 - Any IV-Núm. 52 - Barcelona, diumenge, 2 agost 1931. Impremta: Tallers, 48 - Preu: 10 cèntims

Què vol dir des-
cans dominical?
A treballar per la
llibertat!

AVUI O MAI!

Voteu la llibertat de Catalunya!

Avui, Catalunya, lliure

Avui Catalunya es donarà la seva llibertat. Serà un formidable plebiscit civil, que farà que el món esguardi una mica aquest recó de la Mediterrània occidental on és possible que un poble s'alliberi, no pas amb les armes, sinó amb el sufragi universal, i això després del mal exemple de la guerra.

La es va donar el cas exemplar del 12 d'abril—cas extraordinari en plena post-guerra—de tornar una Monarquia dues vegades centenària, sense disparar un tret, solament amb l'unanimitat i el consens del poble. Ara Catalunya donarà al món una nova prova del seu esperit civil, i conquerirà amb armes de pau la seva llibertat. Tot Catalunya anirà a les urnes, i de les urnes sorgirà Catalunya, lliure.

La llibertat de Catalunya, conquistada amb vots, no pas amb les armes, és possible no solament perquè els catalans som gent de pau, sinó perquè també ho són els espanyols no catalans. La República, règim de llibertat, sobretot de justícia, fa possible que per camins que no siguin de violència, Catalunya assoleixi la seva llibertat, i en el moment d'aconseguida, lliurement, pel seu propi voler, doni als espanyols l'abraçada més cordial que mai els catalans no els haguen donat, disposats tots a treballar no solament per l'engrandiment i la prosperitat de Catalunya dins d'un règim d'estricta justícia social i de llibertat amb respecte per totes les idees, sinó també per la prosperitat i l'engrandiment de l'Estat espanyol amb el qual volem conviure, en forma que els espanyols ens tinguin lleialment pels homes de més confiança i en els quals poden comptar més en

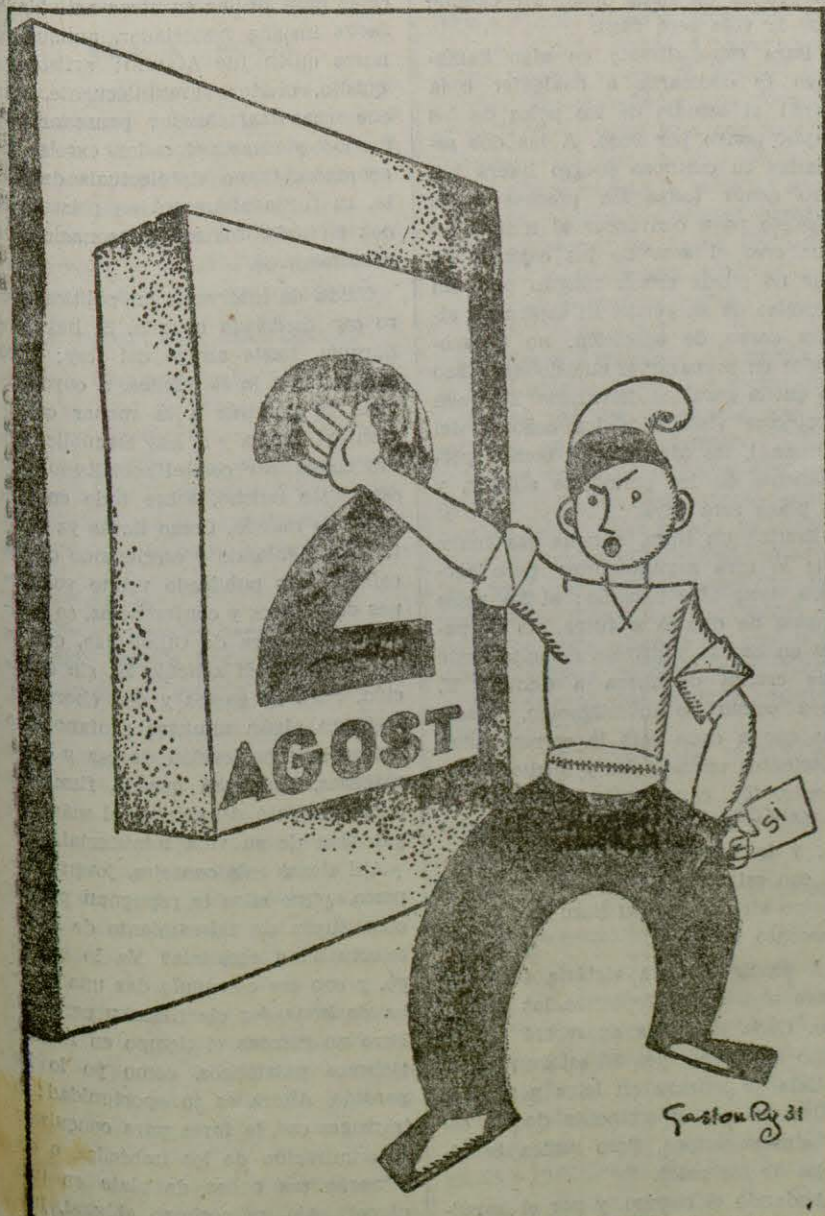
ferm per lluitar en el terreny on calen tots els sacrificis, si la llibertat dels pobles hispànics està en perill.

El món, en veure el ressorgiment de Catalunya, lliure, no admirarà solament Catalunya que s'allibera civílicament sinó que admirarà també el poble espanyol, que deslliurat de la tutela vergonyosa dels Borbons, sap esborrar amb un gest de comprensió—gest invaluable, a aquestes altures del segle XXI—tota l'hostilitat imbecil de la Monarquia contra Catalunya, i fa possible que un poble vinculat per la força a un sobirania d'altri, recobri la seva pròpia sobirania i passi a governar-se a si mateix.

Catalunya s'aixeca avui «en peu de pau», com deia Ventura Gassol. Si en peu de guerra Catalunya s'aixecava a Prats de Molló per treure's el jou de la dictadura de la Monarquia i alliberar després els germans espanyols víctimes de la mateixa tirania, en peu de pau s'aixeca avui en règim republicà, no a reclamar quelcom que ens vingués sinó negar perquè la República espanyola no ens vol negar res, sinó simplement a fer patent com la voluntat del poble català de governar-se a si mateix, és unànime.

Espanya, avui, hauria de fer festa gran, davant de l'exemplar gest civílic de Catalunya. El dia que a la manera de Catalunya els altres pobles hispànics puguin fer el mateix gest, i tinguin capacitat per governar-se, aquell dia serà el dia més gloriós per a l'Estat espanyol. Aquell dia serà clos un cicle de misèria i d'oprobri per a Espanya, i se n'iniciarà un altre que presentarà les més brillants i infinites perspectives.

JORDI I L'ESTATUT per Gaston Ry

El dia de la llibertat

Només hi ha un dia entre els dies que roden, que és tot pel nervi, pel cor i pel cant, i pot fé allò que altres dies no poden, i avui s'escau aquest dia tan gran.

Se sent passà el neguiteig d'una espera, per si és precís el cridar i el dir prou. Tots en el pit duem peces de bandera... Avui som més que una vida que es mou.

Sentim la pell tremolà esgarrinxada amb gelosia de temps i d'espai. Sentim la mar més de blau de mirada, i les muntanyes més nostres que mai.

¿Què li darem a la pàtria ferida en aquest dia tan ple de destí? No vol coets inflamats de mentida, tampoc espera ni sang ni botxi.

Ni vol rialles voltant una taula, que per la joia no és tot prou madú... Sols us demana una sola paraula, però no vol que deserti ningú.

Que si algú encara té als ulls una bena, que qualsevol que es llevés fent el sord durà una marca pintada a l'esquena amb quatre lletres que diguin que és bört.

Homes, penseu que la gràcia de viure, no tindrà mai un instant com aquest, com quan direu: Vull la terra ben lliure perquè ningú pot privar-li aquest dret.

Dones, graveu-vos això a la memòria, dones dels besos d'amor i els sanglots, mai vostre nom obtindrà tanta glòria, com quan el deu per la Pàtria de tots.

La carn avui té puresa de liri, cap dels que formen pot sé maleit! Avui el poble ha tastat el deliri d'ésser tot ell voluntat i esperit.

Tu, Catalunya, daurada captiva, no et quedi gens de vergonya en el front! Mostra't com ets, i ben nua i ben viva davant de totes les terres del món!

JOSEP MARIA DE SEGARRA

2 agost 1931.

La millor commemoració de l'aniversari de Prat de la Riba, és
VOTAR L'ESTATUT

La nostra posició diàfana

Ha de dolre'ns al fons de l'ànima que els amics de «Crisol» que tantes i tantes proves d'estima ens tenen donades, hagin tractat aquesta vegada el problema de Catalunya d'una manera desenfocada. Fins ara, — podem dir-los — ens havíem comprès. Aquesta vegada no ens compreneu. I ens sap greu, perquè si el fet que l'«A. B. C.», «El Imparcial» o «El Debate» diguin bestieses, no ens fa ni fred ni calor, venint de «Crisol» ens sap greu fins la més lleu divergència.

Parleu de què la minoria catalana té uns propòsits de sabotatge de les Constitucions. Preneu el no atorgament de confiança al Govern, com un boicot. Dieu que hem inció determinades persones en la nostra candidatura amb finalitats estrictament perturbadores. Retreieu gratuïtament la tàctica sorollosa dels nacionalsocialistes alemanys, per dir que els catalans no la podem reproduir al Parlament espanyol. Ens acuseu de què sentim indiferència i apatia pels problemes generals de la República...

Tot això va tan lluny d'osques... és tant allunyat de la realitat dels fets, que en acabar de llegir-ho un hom se sent com seta un pes enorme només de pensar la feina fantàstica que hi ha a convèncer que és absolutament fals, l'home que posaria les mans al foc de què és tan cert com la Bíblia.

Si hi ha una minoria que va perfectament disciplinada a les Corts espanyoles, que sent la responsabilitat de la seva gestió, que vol respectar tothom perquè està disposada a fer-se respectar; si hi ha una minoria que sent com la que més la dignitat de la investidura, aquesta és l'Esquerra Republicana de Catalunya. Hem dit la de l'Esquerra Republicana de Catalunya, que no és tota la minoria catalana, com confoneu fàcilment, amics de «Crisol». Que no tots els diputats catalans són de l'Esquerra Republicana de Catalunya, ni tots han estat ajudats per l'Esquerra en el seu triomf. I n'hi ha i tot que si volen tenir un moment de sinceritat i són homes conscients, diran que els vots amb què s'han presentat, no són vots que hagin sortit de les urnes.

La nostra posició abstenint-nos de votar la confiança al Govern, no pot ésser més clara. Obedients al pacte de San Sebastian, hem donat la confiança al Govern provisional en tant que fill de la revolució, prescindint del caràcter i filiació de les persones que l'integraven. Ara, però, ja es tractava de ratificar per a un període no provisional, la confiança en uns homes que només ens la podien merèixer transitoriament. Era com declarar permanent la transitorietat. Ens heu de reconèixer el dret d'opinar. Ara ja hi ha hagut unes eleccions. Ara el poble ja s'ha manifestat. I s'ha posat declaradament a l'esquerra. Ara no pot justificar-se, una vegada constituït ja el Parlament, la presència d'un Govern de concentració revolucionària fill d'una conspiració, quan els diputats que integren aquest Parlament estan classificats en tendències, i pot establir-se una proporció.

Avui, d'una manera simplista, de la nostra abstenció en dieu boicot. Gent de visió equivocada qualifica la nostra actitud com un error de tàctica. Passem perquè ens digueu, més aviat, que és una actitud sense tàctica; que és una actitud filla de l'imperatiu que exigeixen els fets.

No hi ha res, absolutament res, que justifiqui la permanència d'aquest Govern al Poder. La seva permanència d'aquest Govern al Poder era justificada en període de preparació de les Constitucions. Avui no és hora de Govern de concentració. Es hora de què governin els que tenen majoria al Parlament o en tot cas una concentració de minories d'esquerra accentuada, que estiguin unides per una afinitat.

Avui aquest Govern hauria pogut marxar d'una manera digna. Tan de bo que no se n'hagi d'anar d'una ma-

nera poc airosa. La realitat actual, el moment que viu el país, reclamaven el canvi de Govern, i si no, la substitució de determinats ministres que fan un dany evident a la República. Nosaltres hem estat els que hem assenyalat el camí. Ens hem jugat una mica la popularitat, però no governem pas per guanyar-ne, sinó per jugar-nos la poca que tinguem, a costa del manteniment d'actituds reictament sentides, dictades per una honestat política.

Avui el país comença d'ésser víctima de la maniobra dels socialistes espanyols que no volen de cap manera que pugui un Govern Llerroux, i abans de consentir que aquesta possibilitat arriï amb una crisi, estan disposats a mantenir la permanència d'aquest Govern, encara que aquesta permanència produeixi dany al país.

Es prou coneguda la frase d'Ossorio i Gallardo, davant la votació formidable obtinguda pel Govern en posar-se a votació si s'havia d'eleger immediatament President, i contestar el Parlament que no. «Es repeteix — digué la història de la primera República. Avui els que han votat la permanència del President, s'hi han jugat la segona». Ben entès, no era pas pel president solament, que votaven, els diputats espanyols que varen votar contra la substitució. Alcalá Zamora és un home pur, entre els més purs de la República. L'autorització perquè l'interinitat governamental sigui declarada de moment permanent, és la primera falla de les Constitucions.

Altrament, la minoria de l'Esquerra Republicana de Catalunya ha fixat, ben clarament la seva posició a aquest respecte. L'abstenció en la votació de la confiança no té altre abast que el que a simple vista es veu. Fixada la seva posició, vol col·laborar tant com el que més, a establir la República dins un ordre i una pau que desitja tant per a Catalunya com per a Espanya. I això amb plena lleialtat, amb lleialtat de catalans d'esquerra, que no se'n pot demanar de millor.

Ens sembla, amics de «Crisol», que la nostra posició és ben diàfana. Hem vist al Govern homes nocius a la República, i la República no es pot entretenir; ha d'ésser expeditiva. Era de la Monarquia, la permanència al Govern d'homes que malgovernessin el país. Els homes ineptes i fustesos a la República han d'ésser eliminats immediatament.

Altrament, encara no ens compreneu en un altre aspecte. Dieu que és una equivocació lligar la qüestió de l'ordre públic amb l'Estatut de Catalunya. Què no ho veieu que són dues coses que no es poden deslligar? Que l'ordre públic ha d'ésser la garantia de l'èxit de l'Estatut, i que si l'ordre públic no està en les nostres mans, no hi ha tal Estatut, ni tal autonomia, ni tal garantia, ni res?

Dieu que d'ara endavant us sera una mica difícil, als que ens estimeu, defensar-nos, perquè hem comès aquests magne error polític de involucrar aquestes dues coses. Reflexioneu-hi una mica. Si ens reconeixeu el dret de governarnos, i nosaltres podem naturalment legislar i executar, però la força coactiva que adiu sense actuar fa passar els ciutadans per dins de la llei, us la guardeu vosaltres, on és l'autoritat de les autoritats de Catalunya lliure? Si no ens reconeixeu el dret de què ens cuidem de l'ordre públic, és com si no ens reconeixessiu res.

Si d'una cosa no ens podreu mai acusar, és de què siguem poc clars. No ho podem ésser més. Eren altres parlamentaris d'altre temps, que empraven potser dos llenguatges, l'un fort i un altre de to menor segons estessin lluny o a la vora vostra. Nosaltres parlem el mateix llenguatge tant si som a Catalunya com a Madrid. I primíliant, direm que els nostres parlamentaris, quan són a Madrid encara parlen més clar que a Catalunya.

J. VENTALLÓ